

РЕШЕНИЕ

№ 386

гр. Варна, 27.03.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ВАРНА, V СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и осми февруари през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Деспина Г. Георгиева

при участието на секретаря Доника Здр. Христова
като разгледа докладваното от Деспина Г. Георгиева Въззивно гражданско дело № 20223100501913 по описа за 2022 година

С решението на ВРС-48с-в № 1989/2.06.2022 по гр.д.№ 15809/ 2021 Е ПРЕКРАТЕН бракът между И. Н. К. ЕГН ***** и М. Г. Г. ЕГН ***** поради настъпило дълбоко и непоправимо разстройство, на осн.чл.49 ал.1 СК;

ПОСТАНОВЕНО Е, че ВИНА за настъпилото дълбоко и непоправимо разстройство на брака има съпругът И. Н. К.;

ПРЕДОСТАВЕНО Е упражняването на родителските права по отношение на детето П. И.ова К., ЕГН ***** на майката М. Г. Г., ЕГН *****.

ОПРЕДЕЛЕНО Е местоживее на детето П. И.ова К. ЕГН ***** при майката М. Г. Г. ЕГН ***** с адрес с.Д.,общ.Долни чифлик, обл.Варна;

ОПРЕДЕЛЕН Е режим на лични отношения на бащата И. Н. К. ЕГН ***** с детето П. И.ова К. ЕГН ***** , както следва:

всяка първа и трета събота и неделя от месеца от 9ч в събота до 18ч в неделя, с преспИ.е, както и в деня на рождения ден на бащата /7.09./ - от 9ч до 18ч, както и един месец през лятото всяка година, когато майката не ползва платен годишен отпуск;

всяка нечетна година: втората половина на Коледните и Новогодишните празници от 30.12. до 02.01 на следващата година, от 10ч на първия ден до 16ч на последния ден и от четвъртък (Велики четвъртък) в седмицата преди Великден до събота с преспИ.е, от 10ч на първия ден до 16ч на последния ден;

всяка четна година: от 25.12. до 28.12., с преспИ.е, от 10ч на първия ден до 16ч на последния ден и първата половина на Великденските празници, начиная от събота (Цветница) от 10ч до 16ч в сряда преди Великден, както и на рождения ден на детето /17.12./ - за времето от 17ч до 20ч на същия ден;

ОСЪДЕН Е бащата И. Н. К. да заплаща на детето П. И.ова К., род.17.12.2016г, чрез неговата майка и законен представител М. Г. Г. ЕГН ***** издръжка месечно в размер на по 350лв /триста и петдесет лева/, считано от 1.11.2021г, ведно със законната лихва върху всяка закъсняла вноска, с падеж пето число на месеца, за който се дължи, до настъпване на основание за изменението или прекратяването ѝ;

ОСЪДЕН Е бащата И. Н. К. ЕГН ***** да заплати на детето П. И.ова К., род.17.12.2016г, чрез неговата майка и законен представител М. Г. Г. ЕГН *****, сумата от 2080лв /две хиляди и осемдесет лева/, представляваща издръжка за минало време за периода от 1.03.2021г до 31.10.2021г, ведно със законната лихва върху тази сума, считано от датата на подаване на исковата молба-29.10.2021г. до окончателното ѝ изплащане;

ПОСТАНОВЕНО Е след прекратяването на брака жената да носи фамилно име Г.;

ПРЕДОСТАВЕНО Е ползването на семейното жилище, представляващо къща, в с.Д., общ.Долни чифлик, Варн.област, находящо се в имот пл.№ 2 в кв.1 по плана на селото, на М. Г. Г.;

ОСЪДЕНА Е М. Г. Г. ЕГН ***** да заплаща на И. Н. К. ЕГН ***** сумата от по 100лв /сто лева/ месечен наем за ползването на семейното жилище, представляващо къща, в с.Д., общ.Д.чифлик, Варн.обл., находящо се в имот пл.№ 2 в кв.1 по плана на селото, считано от датата на постановяване на решението, на осн.чл.57 ал.2 вр.ал.1 вр.чл.56 ал.2 СК;

ОСЪДЕН Е И. Н. К. ЕГН ***** да заплати по сметка на ВРС държ.такса по исковите за издръжка общо в размер на 587,20лв /петстотин осемдесет и седем лева и 20ст/; 144лв /сто четиридесет и четири лева/ по иска по 57 ал.2 СК и 40лв /четиридесет лева/ - по иска за развод;

ОСЪДЕН Е И. Н. К. ЕГН ***** да заплати на М. Г. Г. ЕГН ***** сумата от 435лв —/четиристотин тридесет и пет лева/ - разноски в производството, на осн.чл.329 ал.1 ГПК.

Недоволен от постановеното решение е **ответникът И. Н. К.**, който подава **въззивна жалба вх.№ 46931/ 11.07.2022г** срещу решението на ВРС в **частите му**, с които е постановено **прекратяването на брака** му с М. Г. К. и е обявено, че **вина** за настъпилото ДНР на брака има само мъжът; осъден е да заплаща в полза на малолетното си дете П., род.2016г, месечна **издръжка** в размер на **350лв**, считано от 1.11.2021г; на жената е предоставено **ползването на семейното жилище** - къща, намираща се в с.Д., общ.Д.Чифлик, Варн.обл., в имот пл.№ 2 в кв.1 по плана на селото, която е лична собственост на мъжа,

за което жената е осъдена да заплаща месечна **наемна цена в размер на 100лв**; осъден е да заплати съответните държавни такси, следващи се върху присъдените размери на издръжките, както и тези по иска по чл.57 ал.2 СК и по иска за развод, а също и сторените от ищцата разноски по делото.

Счита постановеното от ВРС решение в посочените части за неправилно, неоснователно и незаконосъобразно поради противоречието му с материалния закон, както и поради допуснати съществени нарушения на съдопроизводствените правила.

По отношение на ВИНАТА.

От мотивите на съд.решение не можело да се направи извод, че вина за разстройството на брачните отношения имал съпругът И. Н.К..

Разпитаните свидетелите нямали преки впечатления от съвместният живот на страните, а преразказвали изложеното от съпругата му в исковата молба.

Поддържа изложените още с насрещната ИМ твърдения за допуснати от страна на ищцата брачни провинения:

- още в началото на 2020г М. К. се изнесла от семейното жилище, след като въззивникът се опитал да проведе разговор с нея във връзка с нейното агресивно поведение и избухлив характер; безкрайните скандали, предизвиквани без причина или при задаване на неудобен за нея въпрос; с безразсъдното ѝ шофиране, което поставя в опасност нейният живот и този на детето им.

- Поддържа, че причина /твърдяно още с НИМ/ за настъпилият разрыв в отношенията им било упражняваното системно физическо насилие над него, като на моменти си позволявала дори да го удря, да му бие шамари, но той никога не отвърщал на упражненото спрямо физическо и вербално насилие - нецензурни думи по негов адрес, по адрес на майка му и сестра му в присъствието на тяхната дъщеря П.. При всеки опит да проведе нормален разговор с нея, въззиваемата проявявала агресивно поведение, което било в разрез с установените норми на поведение в семейната среда.

- Търпял и излагащото я, недопустимо за семейна жена, поведение, вкл. когато бившият ѝ съпруг идвал да я взима от дома им и двамата излизали, а той оставал при детето им. Като мъж се чувствал безкрайно неудобно от поведението ѝ, но никога не си и помислял, че ще отиде в „Съдебна медицина“ и ще кажа на лекаря, че нараняванията, които има, са в резултат от нанесените от съпругата му удари и че тя му посягала.

- Според него друга причина, провокирала агресията ѝ над него, било ходенето ѝ по врачки и гадателки, след което ставала нервна и сприхава.

На сл.място изтъква, че дългото стоене пред компютъра и сърфирането в Интернет, последното на ниво пристрастеност, не ѝ давало възможност да обръща достатъчно внимание нито на съпруга си, нито на детето им.

- Понеже държал на семейството си полагал усилия да запази същото, вярвайки, че проблемите в семейството се разрешават чрез активен диалог и компромиси, но въззиваемата не пожелала да води такъв, като предприела цЕ.сочено поведение на конфронтация срещу него.

- След като въззиваемата се прибрала с детето при него, били безкрайни обещанията от нейна страна, че няма да се държи по този начин, че много съжелявала и ще се опитала да овладее избухливия си характер, че нямало повече да „рови“ в телефона му, като двамата вземали решение да запазят семейството си и дъщеря им, което да расте в спокойно и любящо семейство.

Поради всичко изложено счита, че вина за настъпилото ДНР на брака има само съпругата му, която, няколко месеца след прибирането си при него заедно с детето, отново станала агресивна, раздразнителна и сприхава, започна отново да го обижда като била вечно недоволна от него. Сигнало се дотам да не можел да проведе нормален разговор с нея.

Излага още, че съпругата му обичала високите скорости и винаги, когато се качала на колата, за да отиде на работа или по работа, се притеснявал докато се прибере.

По принцип въззивникът винаги си мълчал, но при едно прибиране през 2020г, когато получил няколко акта за нарушения по ЗДвП ѝ казал, че безразсъдното ѝ шофиране поставяло в опасност нейния живот и този на детето. В отговор съпругата избухвал поредният скандал, придружен с викове и обиди от нейна страна, след което се изнесла от семейното жилище с детето.

Твърди се, че при пореден скандал от нейна страна била влязла в дома на майка му /която също живее в с.Д./, разбивайки входната врата на жилището, била тършувала из вещите и документите ѝ. По този повод майка му се обадила и когато въззивникът отишъл, заварил майка си много уплашена и че трябвало да се обалят в Полицията. В този момент въззиваемата му позвънила да го търси къде е и той ѝ казал за случката и че ще се забави заради сигнала, който щели да подават до Полицията, при което тя заявила, че е разбила жилището, за да търси някакви документи, които не можела да намери вкъщи, че нямало да се повтори и че просто била побесняла. Понеже И. познавал избухливия ѝ характер, да разубеждал майка си да не звъни в Полицията.

Въззивникът, колкото и да му било неудобно и да се срамувал, казал истината на майка си /която била чула разговора и била вече разбрала/, майка му се разплакала, а въззивникът отишъл да купи патрон за бравата и след това ѝ помогнал да подредят дома.

На сл.място счита за неоснователни мотивите на съда, в които приема, че той бил агресивен към въззиваемата и че не бил полагал грижи за семейството си. Счита, че това е изградено само върху предположение, без да са налице доказателства, като излага следното:

В средата на м.март 2021г му позвънил негов приятел, който също живеел в с.Д., и му казал, че вратата на гаража до къщата била огъната. След няколко дни, на 17.03.2021г се обадил на М. да я пита какво се е случило, като казал, че в следобедните часове ще отиде до къщата. Същия ден сл.обед там заварил съпругата си, която го посрещнала с поредния скандал – какво го интересувало, че вратата на гаража била огъната. Успял да вдигне вратата и влязъл вътре. Тя вървяла след него и крещяла, използвайки обидни епитети и определения по негов адрес. На въпроса му какво се е случило, тя побесняла и се нахвърлила върху него, дърпайки блузата му, която скъсала, нанасяйки удари с юмрук в областта на гръдния му кош. Успял да се откопчи от нея и излязъл от гаража, след което чул много силен шум от блъскане и ритане на шкафове в гаража, които вероятно беше съборила. Качил се на колата и тръгнал за Варна.

В тази връзка възразява, че когато излязъл от гаража, въззиваемата не е имала нараняванията, посочени в листа за преглед на пациент, както и у-ето от „Съд.медицина“ при МБАЛ „Св.Анна-Варна“ АД, изд.на 18.03.2021, още повече, че се бил видял с нея в следобедните часове на същия ден и затова твърди, че нараняванията не са били причинени от него. Представените документи опровергавали изложените в ИМ твърдения относно часа, извършителя и механизма на получената травма, поради следното: на 17.03.2021г въззиваемата е посетила МБАЛ „Св.Анна-Варна“ АД, като от издадения лист за преглед на пациент е посочен час - 19.10ч. Разстоянието от с.Д. до гр.Варна е 30,623км., което, изключва възможността въззиваемата да е получила травмата в 19ч в с.Д. и в 19.10ч да е била в МБАЛ „Св.Анна - Варна“ АД, което потвърждава соченото от него твърдение, че се е видял с нея в селото в следобедните часове и когато си е тръгнал, тя не е имала наранявания.

На 18.03.2021г ищцата е посетила кабинет в Отделение „Съдебна медицина“ при МБАЛ „Св.Анна-Варна“ АД, като е казала на съдебният лекар - д-р Г., че на 17.03.2021г към 19.00ч в дома е била ударена.

Предвид изложеното неоснователно съдът е приел, че с агресията, която бил проявил към съпругата си /каквато никога не е имало от негова страна/ и с неполагането на грижи за семейството си бил виновен за разтрогването на брака им. Напротив, години наред въззиваемата не е работила и той издържал семейството.

По отношение на присъдените ИЗДРЪЖКИ.

Решението и в тази част счита за неправилно поради следното:

Години наред въззивникът бил издържал семейството си, работейки като моторист на кораб, въззиваемата работила от около две години и половина.

Дори и след раздялата продължил да се грижи за детето си и да плаща издръжка според възможностите, които имал в момента, тъй като живее на

квартира и изплаща изтегляния по време на брака потребителски кредит.

В тази връзка счита, че е в състояние да заплаща 180лв, който размер счита за съобразен с нуждите на детето му, което е на 5 години.

По отношение СЕМЕЙНОТО ЖИЛИЩЕ.

Счита решението на ВРС и в тази част за неправилно поради следното: не отговаряло на истината приетото в мотивите, че след раздялата на страните от края на м.февруари 2021г. въззиваемата живеела с детето в жилището в с.Д.. Имотът в с.Д. е лична собственост на въззивника, придобит чрез дарение от неговите дядо и баба. Жилищната сграда, построена в дворно място с площ от 1750кв.м., е на два етажа, а не както било посочено от ищцата - на един етаж.

След раздялата им въззиваемата се изнесла от жилището и отишла да живее при родителите си в гр.Варна, тъй като бившият ѝ съпруг, с когото има връзка, още отпреди това живеел в гр.Варна.

В подкрепа на това самата въззиваема при издаването ѝ на лист за преглед на пациент е посочила адрес в гр.Варна - ул."Д." ***.

При положение, че същата сама е напуснала сем.жилище, то не следвало да ѝ бъде предоставяно.

В евентуалност, ако ѝ бъде предоставено на нея, отправил е искане /още пред РС/ за заплащането на наемна цена в размер на 350лв месечно за ползването на собственият му имот, което е половината от полагащата се наемна цена за такъв имот - масивна жилищна сграда на два етажа, стопански постройки, построени в дворно място, цялото с площ от 1750кв.м., доколкото половината от имота ще се ползва и от неговото дете П..

Предвид изложеното, моли за уважаване подадената в.жалба и за отмяна постановеното решение в посочените части, като бъде **постановено друго решение, с което:**

1/ да бъде **прекратен** сключеният между страните **гражд.брак**, като бъде обявено, че **вина** за разстройството на брачните отношения има **жената**;

2/ да бъде определено местоживеенето на детето **при майката** на **адрес: в гр.Варна ул."Д." *****;

3/ бащата **И. К. се задължава да заплаща** в полза на детето П. Ив.К., род.17.12.2016г, **месечна издръжка** в размер на **180лв**, считано, от влизане на решението в сила, ведно със законната лихва за всяка закъсняла вноска, с падеж, пето число на месеца, за който се дължи издръжката, до настъпване на законно основание за нейното изменение;

4/ ползването на **семейното жилище в с.Д.** да бъде **предоставено на въззивника, а в евентуалност**, ако същото бъде предоставено на въззиваемата, то същата да бъде осъдена да му заплаща **месечен наем в размер на 350лв**, считано от постановяване решението за развод. Така с последното се обжалва размерът на определения от ВРС наем.

Претендира заплащане на сторените по делото **разноски**.

По повод твърденията за допуснати процесуални нарушения, съдът е взел отношение с направения доклад на жалбата с определение от з.з.№ 4152/7.11.2022.

В срока по чл.263 ал.1 ГПК от **М. Г. К. е постъпил писмен отговор** със становище за допустимост, но изцяло за неоснователност на жалбата и за потвърждаване решението в обжалваните части като правилно и законосъобразно. Поддържа възраженията си, направени още пред първата инстанция по твърденията на ответника. В жалбата били изложени фактически твърдения, които са повторение на твърдяното в отговора на ИМ и в НИМ. По делото е било установено, че майката и детето обитавали само първия жилищен етаж (втория) от намиращата се в имота сграда, състоящ се от кухня с хол, две спални и вътрешни санитарни помещения, както е отразено и в приетия по делото социален доклад. На първия етаж имало помещения с друго предназначение и същите се ползвали от бащата за съхранение на негови вещи, видно от показанията на свидетелите. Съдът не е постановил ползването на двора и стопанските постройки, а и целта на закона при всички случаи е когато родителят, на когото са предоставени родителските права, не притежава собствен имот, същият да може да живее в имота на другия родител при определени законови предпоставки, т.е. дотолкова, доколкото го налагат жилищните нужди. В конкретния случай въззиваемата ползвала само втория етаж от сградата, пригоден за живеене. С оглед поведението на отв.К. пред първата инстанция - невнасянето на депозит за допуснатата СТЕ до първото по делото заседание и липса на основателна причина за неявяването в първото по делото заседание, както за него, така и за представляващите го, съдът е приел справедлив размер на дължимия наем от ползващия родител. Счита, че определенията от съда размер съответства на наемите в с. Д., т.к. не може да се очаква за описаното жилище да се плаща толкова, колкото в центъра на гр. Варна. От въззивната жалба се установявало, че въззивникът желал да остави майката и детето без самостоятелен дом, че не желае да заплаща издръжка за минало време, че желае да заплаща месечна издръжка в минимален размер, но иска доверителката ми да му заплаща наем в размер, двукратно по-висок от издръжката. Затова счита отправените искания са изцяло неоснователни, а с оглед поведението му пред първата инстанция и за недоказани. На сл.място. В отговора е посочено, че с въззивната жалба е въведено ново твърдение - бащата бил заплатил за минал период 1 190лв, считано от 1.03.2021г до 30.10.2021г, за което нито пред първата инстанция, нито с в.жалба били представени каквито и да било доказателства, а и с оглед настъпилата преклузия, не би следвало да бъде обсъждано.Въззиваемата била посочила още пред ВРС за кои месеци и по колко лева е получавала от бащата за издръжка на детето преди завеждането на ИМ и е претендирала само разликата до 350лв месечно. Съдът е постановил плащане на издръжка по чл.149 СК само за претендираната разлика, което е правилно и

обосновано. Поради всичко изложено моли за потвърждаване решението на ВРС в обжалваните части и за присъждане на сторените от въззиваемата разноси в настоящото производство, вкл. адв.хonorар.

Контролиращата страна Дирекция „Социално подпомагане“ гр.Варна не е изразила становище.

В **исковата си молба М. Г. К.**, излага, че с отв. И. Н. К. сключили граждански брак на 11.11.2016г, който бил първи за ответника и втори за М. Г.К.. От брака имат едно дете П., род. 17.12.2016г гр. Варна.

Твърди се, че от 27.02.2021г съпрузите живеели разделени - И. К. се изнесъл от сем.жилище и временно пребивавал в гр.Варна на квартира. Постоянният му адрес бил в с.Д. в дома на родителите му.

До раздялата семейният им живот бил изпълнен със скандали, предизвиквани предимно от ответника. По тази причина ищцата с детето се изнесла от сем.жилище в началото на 2020г за около два месеца. След което отношенията между тях били стабилизирани за малко.

И. К. работел като „моторист/подръжка“ на яхти и преимуществено е бил извън България, но в редките моменти, когато трябвало да обърне внимание на семейството си и да отделя повече време за детето, той отсъствал от къщи почти всеки ден и рядко се прибирал преди детето да заспяла. Държал се грубо със съпругата си и провокирал кавги, в които прибегвал и до физическо насилие.

Ищцата работи в гр.Долни чифлик, във фирма „Съни 88“ООД и получава БТВ в размер на 653,90лв.

Детето П. ходи на детска градина в гр.Д.Чифлик.

Бащата преимуществено пребивавал извън страната и работел на яхти, като получавал добро възнаграждение и можел да отделя средства за издръжка на детето в размер на 350лв и повече.

Поради описаното по-горе поведение на бащата, пола и възрастта на детето, интересът на П. би бил защитен най-добре, ако майката полага непосредствените грижи по отглеждането и възпитанието ѝ и детето живее при нея.

Според нея бащата нямал изградени трайни навици за грижи и общуване с детето. Поради това счита, че до навършване поне на 7-год

възраст на П., личният контакт с бащата не бивало да бъде с преспИ.е.

Съгл.чл.56 ал.2 СК, на майката можело да бъде предоставено семейното жилище, когато е собственост на другия съпруг, щом като ѝ бъде предоставено упражняването на родителските права на нея.

Ищцата иска да възстанови предбрачното си фамилно име Г..

Поради това моли за постановяване на решение, с което да бъде прекратен бракът им като дълбоко и непоправимо разстроен и да бъде обявено, че вина за това има съпругът.

Моли да упражняването на родителските права по отношение на детето П., род.17.12.2016г да бъдат предоставени на майката, както и местоживеенето на детето да бъде определено при нея ; на бащата да бъде определен РЛЮ с детето. Същият да бъде осъден да заплаща издръжка от 350лв. с падеж пето число на съответния месец, считано от от м.11.2021г.

Претендира и присъждането на издръжка за минало време за периода от 1.03.2021г до 31.10.2021г, както следва: за м.03.2021г и м.04.2021г - по 350лв месечно; за м.05.2021г - 250лв; за м.06..2021 и 07.2021г - по 350лв; за м.08.2021г – 200лв; за м.09.2021г - 130лв и за м.10.2021 - 100лв, или общо 2 080лв.

Да ѝ бъде предоставено ползването на сем.жилище, намиращо се в с.Д., общ.Д.Чифлик, обл.Варна, което е собственост на ответника, на осн.чл.56 ал.2 СК.

Ответникът И. Н. К. в представения писмен отговор оспорва изложеното в ИМ.

В условията на евентуалност претендира заплащане на наем от ищцата за ползване на семейното жилище в размер на 350лв, считано то постановяване на решението за развод. Твърди, че семейното жилище е негова собственост.

И. Н.К. е **предявил насрещен иск** срещу М. Г.К. за прекратяването на брака им поради дълбоко и непоправимо разстройство, за което вина има съпругата.

Твърденията му са, че отношенията им били влошени поради желанието на ответницата да се налага във всяка една ситуация, без да се съобразява с

неговите разбирания за семейния им живот. Държала се грубо и неуважително към него, предизвиквала често скандали понеже била ходила при поредната врачка гледачка и т.н., след което ставала раздразнителна и сприхава, започвала да го обижда, да блъска и да му посяга. Твърди, че М.К. проявявала патологична и неоснователна ревност, изразяваща се в следене, ровене из телефона и личните му вещи, пребъркване на джобове и т.н. Когато се ядосала, започвала да блъска и изхвърля. Сочи като брачно провинение самоволното ѝ напускане на жилището. Твърди още упражнявано системно физическо насилие над него. Освен това, ответницата прекарвала прекалено много време в интернет, шофирала безразсъдно, била агресивна, дори била разбила входната врата на жилището на майка му.

Гореизложените фактически твърдения се оспорват от ищцата.

Дирекция“Социално подпомагане“-гр.Долни чифлик изразява становище в представен по делото соц.доклад, че преки грижи по отглеждането и възпитанието на детето полагала майката, която била споделила, че детето поддържало контакти с баща си и така връзката между тях не била прекъсната.

Така предявеният брачен иск намира правното си основание в разпоредбата на чл.49 СК, както и обективно кумулативно съединените с него небрачни иски за вината, упражняване родителските права и местоживееенето на детето, режима на лични отношения и издръжката на детето, ползването на семейното жилище, фамилното име на съпругата.

С подадената въззивна жалба е поставено във висящност решението на ВРС, с изключение на фамилното име на съпругата след прекратяването на брака.

СЪДЪТ, с оглед пределите на въззивното обжалване, приема за установено **от фактическа страна:**

Не е спорно между страните, а и от доказателствата по делото се установява, че страните са сключили гр.брак на 11.11.2016г, от който имат родено едно дете П., род.17.12.2016г.

От удостоверение, изд.от фирма“Съни 88“ООД, е видно, че М. Г. К. за периода м.10.2020-м.09.2021г е получила общо БТВ 7403,33лв.

Няма спор, че през 2022-2021 детето П. посещава детска градина „Мечо

Пух“ в гр.Долни чифлик, 3-то гр.

Прието по делото като доказателство е мед.уд-е № 221/2021г, изд.от МБАЛ“Св.Анна-Варна“АД, от чието съдържание се установява, че посочената дата-17.03.2021г е констатирана разкъсно-контузна рана и травматичен оток в дясната лицева половина на М.К., като описаните травматични увреждания са били резултат на удар с/върху твърд тъп предмет и биха могли да бъдат получени по указаните време и начин. В своята съвкупност описаните травматични увреждания са обусловили временно разстройство на здравето, неопасно за живота.

Няма спор между страните, че семейното жилище се намира в с.Д.; представлява къща на два етажa, от които семейството е обитавало само втория. Не е спорно и че дворното място заедно с построената в него масивна жилищна сграда са лична собственост на ответника, видно от представения НА № 18 т.ХХХVІ н.д.№ 10207/1997г, заедно с намиращите се стопански постройки, подобрения и трайни насаждения.

От банково уд-е, изд. от банка“ДСК“ЕАД И. Н.К. е титуляр на разплащателна сметка в евро и разплащателна сметка в лева.

По делото са събрани гласни доказателства чрез разпита свидетелите Т. Г. Т. /сестра на ищ./ и В.С.К., сочени от ищцата.

Свид.Т.Т. излага, че познавала И. откакто бил заедно със сестра му от 2015г; в началото се разбирали перфектно. Когато се родило детето П., той заминал да пътува и тя остана сама да я гледа. Две години след това започнали неразбирателствата и причината била негова ревност, която се проявявала в това, че бил агресивен, обиждал я постоянно. Разказва за случай, когато той я ударил и ѝ разцепил веждата, затова ѝ се наложило да отиде в болница да я залепят; това било в началото на 2021г. Видяла сестра си след това още същата вечер. Това било при едно негово посещение да види детето, понеже малко преди това се бил изнесъл от семейното жилище, доколкото знае, заради друга жена ; видяла във Фейсбук снимки.

Отношенията им не били добри; не правели никакви усилия да се съберат. За детето се грижела изцяло сестра ѝ, дори и когато И. бил в България. В момента бил на яхта, извън България, когато си е тук, живеел във Варна. Сестра ѝ можела да разчита на помощ от свидетелката за обгрижването на детето и за материална подкрепа, както и на родителите им.

Фактически били разлени от началото на 2021г, когато И. се изнесъл от сем.жилище–къщата в с.Д., която е собственост на И.. В момента М. с детето живеели там. Къщата е на 2 етаж, но първият изцяло бил склад, където И. си съхранявал негови неща; вторият се състоял от две спални и хол с кухня. Друг не живеел. М. няма собствено жилище. Според свидетелката отношенията между съпрузите не могли да се нормализират понеже И. бил прекалено ревнив и агресивен към М.. Той я обиждал постоянно. Знае понеже била чела техните разговори във Вайбър, Фейсбук. Сестра ѝ ги е показвала.

И. ходел да вижда детето, последно може би през м.март, преди да замине на яхтата през м.април. Когато бил тук и откакто М. подала молба за развод, по-често идвал да взема П., примерно два-три пъти седмично. Последния път я взел с преспИ.е и след това П. казала, че той бил взел и майка си, за да спяла при тях. И. се разбирал с дъщеря си, но според свидетелката не може да се грижи сам за нея, защото никога не го бил правил. Когато П. е с баща си, той я водел на моловете да ѝ купи евентуално нещо или да ядат нещо и това било. Поне това знае от детето.

Свид.В.К. потвърждава факта на раздялата на съпрузите от 2020г, когато ищцата се изнесла от къщата. След това той ѝ се обадил по телефона и обещал, че си оправят отношенията, ще се променят нещата от негова страна към нея и М. решила да се върне отново в къщата, което било месец-два по-късно. Впоследствие, при един от поредните скандали помежду им по негова вина, през м.март 2021г той ѝ сцелил веждата. Оттогава той се изнесъл от жилището.

По мнението на свидетелката проблемите им започнали, след като той заминал да работи в чужбина като моторист на яхта и след първото му връщане започнал да си внушава, че тя си имала някой друг и започнали неговите ревности. Така се стигнало до техния съществен проблем и раздялата им. И. като отсъства от България и не е при нея, си мисли, че тя си имала любовници. Поведението му се изразявало в агресия, започвал да чупи, счупил дори масата. Свидетелката била получавала снимки от М., докато той чупи масата у тях. Като цяло той не бил участвал в отглеждането на детето. Откакто започнали делата, започнал да взема П., да я гледа в присъствието на своята майка, вечерно време, ако детето останело при него. На рождените дни на детето отношенията им били добри, всичко нормално. Заявява, че не била

пряк свидетел на техните скандали. Повечето неща знаела от М. с доказателства за счупена маса, сцепена вежда.

В момента М. с детето живеят в с. Д., в къщата на И., понеже тя нямала друго жилище. По нейните впечатления долният етаж се водел тип първи етаж; обитавали само втория етаж. Тя няма друго жилище. Знае го от нея. И. се изнесъл да живее във Варна при майка си. По нейно мнение причината за развода била у И.. Свидетелката не е била очевидец на проявено агресивно поведение от страна на М. към съпруга ѝ, но счита че тя била способна да се защити, след като той я предизвиква. Определя нея като по-емоционална. Всеки нормален човек би следвало да се защити, но не и чрез агресия и побой. М. се грижела добре за детето. Предвид, че И. работи извън България, не би могъл да се грижи за детето. П. се виждала с баща си и иска да ходи, когато той реши да я вземе, но не винаги.

М. работи като шивач в цех за памперси. За отглеждането на детето ѝ помагат майка ѝ и сестра ѝ. Бащата много рядко давал пари - 150лв - 220лв, но не може да каже за кои месеци. Не винаги е правил подаръци. За един случай си спомня, че бил купил на детето маратонки. Откакто били такива отношенията им, т.е. пред развод, започнал почти всеки ден да иска да взема детето. М. го давала на бащата и П. се радвала на срещите с баща си.

В настоящото производство е разпитана **свид.И.Т.Ж.**, без родство, сочена от въззиваемата, чиито показания са в подкрепа на казаното т предходните две свидетелки: М. с детето живеят в къщата в с.Д., която е на И.; ползват единия етаж; самият И. живеел някъде във Варна и отсъствал дълго от страната понеже работел на яhti в чужбина за около 10-11 месеца на година. В момента М. била без работа, а преди работела в шивашка фирма. Разказва за последният скандал между двамата на 15.02.2023г: била останала да спи у М.; вечерта И. нахлул в къщата; свидетелката била там с нейното дете, всички се стреснали от нахлуването му. Скандалът бил за това, че бил звънял на детето; казал: „Купил съм ти телефон, щом не вдигаш, ще го взема“ и след това взел телефона на детето и заминал. От това П. се разплакала и казала, че не иска баща ѝ спи при тях и той си заминал. Детето трудно изкарало вечерта, било разстроено. Преди това свидетелката присъствала и на други скандали между И. и М.. И. бил взел някакво куфарче на детето. Когато предавал детето на майката, то слязло от колата и плачело понеже баща ѝ не

давал да си вземе куфарчето. По-назад във времето от М. знае, че се били карали за това, че той бил някъде и тя го хващала, че има афери с други жени и затова са имали семейни проблеми.

Въпреки предоставената от въззивния съд възможност ответникът да представи исканите от него доказателства, за които съдът се е произнесъл подробно с определението от з.з.№ 4152/7.11.2022 и нееднократното отлагане на производството, ответникът не прояви процесуална активност да представи същите.

Горната фактическа установеност обуславя следните **правни изводи**:

Анализът на събраните в първата инстанция доказателства не обуславят изводи, различни от тези на ВРС, касаещи спорните и пред въззивния съд въпроси.

По отношение **прекратяването на брака**.

Основанието за прекратяването на брака е неговото дълбоко и непоправимо разстройство. Съобразно дадените задължителни указания с ППВС № 10/1976г. „дълбоко“ е разстройството, при което между съпрузите липсват взаимност, уважение, доверие, другарски отношения, брачната връзка съществува формално; „непоправимо“ е когато това не може да бъде преодоляно и да се възстановят нормалните отношения между съпрузите; продължителната фактическа раздяла на съпрузите може да е причина за или проява на дълбокото разстройство на брака.

Доколкото и двамата съпрузи са заявили искане пред РС за прекратяването на брака поради настъпилото дълбоко и непоправимо разстройство, настъпилата трайна фактическа раздяла между тях от началото на 2021г, след което не са правили опити да се съберат да живеят заедно, съдът счита, че за отв.И.К. дори липсва правен интерес от обжалване на решението в тази част. Още повече, че не се твърди да има промяна в неговото становище, т.е. да не желае развод и запазване на брачните отношения. При тези обстоятелства брачната връзка е придобила само формален характер и при липсата на желание и у двамата за съвместно живеене, това състояние не би могло да бъде преодоляно.

Относно вината.

Вината като субективно отношение на дееца към стореното, сочи че неминуемо е съзнавал, че с постъпката си ще предизвика разрушаване на брачните отношения.

Макар искане за произнасяне по въпроса за вината да е било отправено и от двете страни, твърденията на ответника за допуснати брачни провинения от страна на съпругата останаха недоказани, въпреки предоставената му процесуална възможност. Поради изложеното няма основание да се признае, че вина за настъпилото разстройство на брачните отношения е имала и жената. Поради това отново следва изводът, че вина за настъпилото дълбоко и непоправимо разстройство на брака има само мъжът.

Така решението на ВРС в тази част следва да бъде потвърдено.

Относно местоживеенето на детето и ползването на семейното жилище.

Не се обжалва от въззивника решението в частта относно упражняването на родителските права, обуславящи и определянето на местоживеенето на детето. Последното следва да бъде при отглеждащия родител, съгл.чл.126 ал.1 СК. В настоящия случай детето следва да живее при майката, която е и отглеждащият родител.

Така жалбата на въззивника се свежда до искането за определяне друг адрес за местоживеенето на детето - този в гр.Варна ул.“Д.“ ***. Това е свързано с искането му да му бъде предоставено ползването на семейното жилище, тъй като същото е негова лична собственост, а в евентуалност – за определянето на по-висок размер на наемана цена, която ищцата да му заплаща за ползването му.

На правото на детето да бъде отглеждано кореспондира родителската отговорност да осигури тези условия. Това е така, защото Законодателят е въвел задължението непълнолетните деца да бъдат отглеждани от своите родители и да живеят в общо домакинство – чл.126 ал.1 СК; само по изключение, ако са налице важни причини, могат да не живеят заедно. Така със СК изрично са предвидени само изключенията, когато е необходимо детето да се отглежда при трети лица.

Законът не изисква посочването на конкретен адрес, на който да бъде осъществявано отглеждането, а и посочването на такъв е несъстоятелно. Да се мисли противното, означава да бъде „закрепостен“ родителят, при когото живее детето, за определен адрес и невъзможността да го смени поради нововъзникнали икономически и/или социални причини /напр. било е жилище под наем или собственост на трето лице, което се налага да бъде

освободено; на майката се налага смяна на работата или по други лични причини е необходимо да се премести да живее дори в друг град/държава/. При това, посочването на конкретен адрес и напускането му би могло да генерира дори спорове между родителите, водещи до влошаване на отношенията между тях, респ. нови дела, а като краен резултат това да се отрази негативно върху детето/децата.

Така при развод или раздяла между родителите, местоживеенето на детето следва да се определи при отглеждащия родител, което е достатъчно. В настоящия случай местоживеенето на детето е определено при майката.

Изрично е предвидено в нормата на чл.56 СК задължението на съда, когато от брака има непълнолетни деца, да се произнесе по отношение ползването на семейното жилище, за което в §1 ДР е дадена легална дефиниция – “жилището, което се обитава от двамата съпрузи и техните ненавършили пълнолетие деца“, т.е. това, в което съпрузите са живели последно или там, където е настъпила фактическата им раздяла.

В конкретния случай се установи, че сем.жилище е къщата в с.Д., лична собственост на ответника, където е живяло семейството и там е настъпила фактическата раздяла между тях, а също и че понастоящем майката с детето продължават да живеят там поради липсата на друго жилище. Без значение за спора, а и липсват каквито и да било данни за жилище в гр.Варна - на кого принадлежи, дали семейството е живяло там, след като се установява, че семейното жилище е било на адреса в с.Д..

При това положение правилно РС е предоставил ползването му на жената, след като същата е и отглеждащият родител на малолетното общо дете на страните. Ето защо жалбата на въззивника за предоставяне на него ползването на сем.жилище е неоснователна.

Що се отнася до искането на въззивника, ако на ищцата бъде предоставено ползването, то същата да му заплаща месечен наем в размер на 350лв, считано от постановяване решението за развод, следва, че обжалва размера на определения от ВРС наем от 100лв месечно. В тежест на ответника е било да представи доказателства, установяващи основателността на претендирания от него размер. Такива по делото не са събрани поради невнесен депозит от ответника за допуснатата СТЕ. Затова е определ. на осн.чл.162 ГПК по преценка на съда в размер на 100лв при съобразяване

местонахождението на имота, ползваната част от къщата – вторият етаж, както и че за ползваната от детето част не се дължи наем.

Началната дата е от постановяване решението.

В тази част жалбата отново е неоснователна.

По отношение на издръжката на детето П. за бъдеще време

От обективизираното с жалбата искане, следва, че въззивникът оспорва размера на присъдената издръжка, желаейки същият да бъде намален на 180лв вместо определените от РС 350лв месечно.

Съгласно чл.143 ал.2 СК родителите дължат издръжка независимо дали са работоспособни и дали могат да се издържат от имуществото си. Задължението за издръжка на непълнолетните лица е безусловно. Нуждите на лицата, които имат право на издръжка, се определят от обикновените условия на техния живот, като се вземат предвид възрастта, образованието, здравословното им състояние и всички други обстоятелства, които са от значение за всеки конкретен случай, като не следва да се присъжда издръжка в размери, стимулиращи към обществено непозволен начин на живот, лукс и даващи възможност сумите да се използват извън целите на издръжката /така т.4 ППВС № 5/1970г/. Конкретният размер на издръжката се определя от нуждите на децата и възможностите на родителите, които я дължат - чл.142 ал.1 СК.

Възможностите на лицата, които дължат издръжка се определят от техните доходи, имотното им състояние и квалификация /съгласно дадените указания още с ППВС № 5/1970г, т.5/. Според т.6 от цитирания тълкувателен акт, двамата родители дължат издръжка на своите ненавършили пълнолетие деца съобразно с възможностите на всеки от тях поотделно, като се вземат предвид и грижите на родителя, при който се отглежда детето. Пояснено е, че усилията, които се полагат в този случай от родителя по повод ангажираността му във връзка с отглеждането на детето, следва да се вземат под внимание при определяне размера на издръжката, която този родител дължи. Под понятието възможност на родителя се разбира материалното му положение, движимо и недвижимо имущество, различните видове доходи, които той реализира, неговата възраст и трудоспособност, както и квалификацията му, като тази възможност се преценява към момента на постановяване на решението.

Съгласно ал.2 на чл.142 СК минималният размер на издръжката е определяем като една четвърт от размера на минималната работна заплата, установена за страната през процесния период.

Тъй като ИМ е подадена през 2021г, съдът следва да съобрази МРЗ за 2020г, която е 610лв, опредЕ. с ПМС № 350/19.12.2019; от 1.01.2021г е 650лв, опредЕ. с ПМС № 331/26.11.2020г; от 1.01.2022г е 710лв, опредЕ. с ПМС № 37/24.03.2022г и 1.01.2023г е от 780лв, опредЕ. с ПМС № 497/29.12.2022г. Съответно, минималният размер на издръжката за 2020 е 152,50лв, за 2021- 162,50лв; за 2022г – 177,50лв и за 2023г – 195лв.

В конкретния случай детето П., род.17.12.2016г, към настоящия момент е на 6г и 3м; посещава детска градина.

Нуждите на детето се преценяват с оглед на правилното му отглеждане, здравословното състояние, възраст, нуждите от получаване на образование на детето и задоволяване на неговите потребности. Като за възможностите на родителя, който дължи издръжка, съдът намира, че независимо че същият е обективен показател и се определя от доходите му, квалификация, имотно състояние, обстоятелствата дали има други деца, за които също е длъжен да се грижи, но като се има в предвид и че задължението за даване на издръжка на непълнолетно дете е безусловно и също така, като се има в предвид, че и двамата родители дължат издръжка на своите ненавършили пълнолетие деца, съобразно възможностите на всеки от тях поотделно, като се вземе в предвид и непосредствените грижи на родителя при когото живее детето и при отчитане изцяло интереса на детето, което следва да живее така, както ако живее и с двамата си родители.

При определяне на конкретния размер на издръжката се съобразяват възможностите на дължащия издръжка и за който по делото не се установява да е нетрудоспособен или за него да са налице обективни причини да не полага труд и да не разполага с никакви доходи поради тази причина и конкретните реални нужди на децата с оглед правилното им отглеждане, възпитание и развитие, както тези нужди биха били задоволени ако родителите живееха заедно. Родителите, отговорни за детето, имат първостепенна отговорност да осигурят в рамките на своите способности и финансови възможности условията за живот, необходими за развитието на детето, т.е. съдът следва да основава решението си за издръжката на детето единствено при съобразяване с неговите конкретни нужди и с възможностите

на родителите, без да е ограничен в преценката си от никакви други предпоставки, включително от предварително определени граници относно размера на издръжката и каквато вече няма след отмяна на СК от 1985 г. - чл.85, ал.1 и при определен в новия СК само минимален размер на издръжката.

Преценявайки материалните възможности на родителите и потребностите на детето П. навършило 5 години с оглед неговата възраст, съдът намира, че общата негова издръжка следва да е в размер на 550лв, от които бащата да заплаща 350лв, а майката – остатъкът.

Преимущественото парично участие на бащата се обуславя от обстоятелството, че майката полага непосредствени грижи по отглеждането и възпитанието на децата. В разглежданата хипотеза съдът преценява преди всичко нуждите и интересите на детето П. и с определяне на издръжка в посочения размер за него ще се осигурят такива условия на живот каквито би имало и, ако родителите живееха заедно. Заплащането на месечна издръжка в посочения размер, не би затруднило ответника, тъй като той е в трудоспособна възраст и полага труд и получава над средния размер на трудово възнаграждение за страната. Не се установи бащата да има задължения към други низходящи. Не се установи и бащата да е нетрудоспособен. Същевременно с оглед разпоредбата на чл.161 от ГПК, съдът приема за доказано, че ответника К. реализира и допълнителни доходи извън страната, които получава по банкови сметки в банка ДСК.

Издръжка следва да се присъди, считано от датата, когато е поискана - 1.11.2021г.

Предвид изложеното жалбата е неоснователна и в тази ѝ част.

Съвпадащите крайни правни изводи на двете инстанции обуславят потвърждаване решението на ВРС в обжалваните части, включително и досежно дължимите от ответника държавни такси и разноски за първоинстанционното производство.

Воден от горното, **СЪДЪТ**

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решението на ВРС-48с-в № 1989/2.06.2022 по гр.д.

№ 15809/2021 в частите му, с които е постановено ПРЕКРАТЯВАНЕТО на брака между И. Н. К. ЕГН ***** и М. Г. Г. ЕГН ***** поради настъпило дълбоко и непоправимо разстройство, на осн.чл.49 ал.1 СК; ОБЯВЕНО Е, че ВИНА за настъпилото дълбоко и непоправимо разстройство на брака има само съпругът И. Н. К.; ОПРЕДЕЛЕНО Е местоживее на детето П. И.ова К. ЕГН ***** при майката М. Г. Г. ЕГН ***** ; ОСЪДЕН Е бащата И. Н. К. да заплаща на детето П. И.ова К., род.17.12.2016г, чрез неговата майка и законен представител М. Г. Г. ЕГН ***** издръжка месечно за разликата над 180лв до присъдените 350лв, считано от 1.11.2021г, ведно със законната лихва върху всяка закъсняла вноска, с падеж пето число на месеца, за който се дължи, до настъпване на основание за изменението или прекратяването ѝ; ПРЕДОСТАВЕНО Е ползването на семейното жилище, представляващо къща, в с.Д., общ.Долни чифлик, Варн.област, находящо се в имот пл.№ 2 в кв.1 по плана на селото, на М. Г. Г.; ОСЪДЕНА Е М. Г. Г. ЕГН ***** да заплаща на И. Н. К. ЕГН ***** сумата от по 100лв /сто лева/ месечен наем за ползването на семейното жилище, представляващо къща, в с.Д., общ.Д.чифлик, Варн.обл., находящо се в имот пл.№ 2 в кв.1 по плана на селото, считано от датата на постановяване на решението, на осн.чл.57 ал.2 вр.ал.1 вр.чл.56 ал.2 СК; ОСЪДЕН Е И. Н. К. ЕГН ***** да заплати по сметка на ВРС държ.такса по исковете за издръжка общо в размер на 587,20лв /петстотин осемдесет и седем лева и 20ст/; 144лв /сто четиридесет и четири лева/ по иска по 57 ал.2 СК и 40лв /четиридесет лева/ - по иска за развод; ОСЪДЕН Е И. Н. К. ЕГН ***** да заплати на М. Г. Г. ЕГН ***** сумата от 435лв /четиристотин тридесет и пет лева/-разноски в производството, на осн.чл.329 ал.1 ГПК.

Решението не е обжалвано и е влязло в законна сила в останалите части, с които Е ОСЪДЕН бащата И. Н. К. ЕГН ***** да заплати на детето П. И.ова К., род.17.12.2016г, чрез неговата майка и законен представител М. Г. Г. ЕГН *****, сумата от 2080лв /две хиляди и осемдесет лева/, представляваща издръжка за минало време за периода от 1.03.2021г до 31.10.2021г, ведно със законната лихва върху тази сума, считано от датата на подаване на исковата молба-29.10.2021г. до окончателното ѝ изплащане; ПОСТАНОВЕНО Е след прекратяването на брака жената да носи фамилно име Г..

Въззивното решение, касаещо прекратяването на брака, вината и издръжката, не подлежи на касационно обжалване, съгл.чл.280 ал.3 т.2 ГПК.

Съдия при Окръжен съд – Варна: _____